

Bilag 3.

Den 27. September 1945.

Til Det af Folketinget nedsatte Udvalg til Behandling af Forslaget til Lov om Erstatning til Besættelsestidens Ofre.

Undertegnede Udvalg, der er valgt paa et Møde af dem, der i København og Frederiksberg den 21. Marts d. A. blev bomberamt, tillader sig herved over for det ærede Folketingsudvalg at fremsætte følgende:

Vi, der mistede vore Hjem ved engelske Flyverangreb paa Gestapos Hovedkvarterer her i Landet, har efterhaanden faaet det uafrystelige Indtryk, at vi, for saa vidt angaar Underforsikring, intet juridisk Krav kan gøre gældende i Henhold til den eksisterende Lovgivning. Forsikringsteknikere har til Overflod forklaret os dette, og bagkloge Ræsonnører har bebrejdet os til Overflod, at vore Forsikringer ikke var ført à jour i prismæssig Henseende. Nogen særlig følelsesbetonet Forstaaelse af vor Situation har vi ikke mødt.

For os staaer Sagen imidlertid helt enkel saaledes, at vi føler, at det danske Samfund er moralsk forpligtet over for os. Det er derfor, vi har henvendt os til Udvalget, fordi vi føler os inderligt overbevist om, at det danske Sind og det danske Hjerte indrømmer og føler denne Forpligtelse.

Vi hører jo nemlig, som saa mange andre, paa vor Maade til *Besættelsestidens Ofre*, og vi vil føle os dybt skuffede, hvis den Lov, der handler om Erstatning til Besættelsestidens Ofre, ikke ogsaa skulde gælde os.

I Bemærkningerne til Lovforslaget hedder det: „Dette Lovforslag tilsigter at gennemføre en værdig Sikring af Frihedskampens Ofre og Ofrene for Besættelsesmagtens Overgreb, og det søger gennemført en rimelig økonomisk Hjælp til dem, der paa Grund af disse Forhold har lidt Tab.“

Lige saavel som man i Frihedskampen maatte benytte svenske Vaaben, maatte man benytte engelske Flyvemaskiner, naar andre Midler ikke slog til. Angrebene paa Gestapos Hovedkvarterer her i Landet var et direkte Led i Frihedskampen og nødvendiggjort af Besættelsesmagtens Overgreb. Disse Angreb havde til Formaal at ødelægge Kartoteker og andet Potentiel i Gestapos Hænder. Angrebene lykkedes, og man maa have Lov til at tro, at mange danske Mænd og Kvinder undgik hermed Gestapos Kløer med paafølgende Mishandling, Terror eller Død, ligesom mange materielle Værdier blev sparet gennem ikke-udførte Gengældelsesaktioner o. a.

Uden disse Angreb paa Gestapos Hovedkvarterer vilde det foreliggende Lovforslag i finansiel Henseende utvivlsomt have faaet et betydeligt større Omfang. Vi, der mistede det kæreste vi ejede, vore Børn, vor Far eller Mor og dertil yderligere alt, hvad vi materielt besad, var med til at betale Prisen for disse Angreb, baade sjæleligt og økonomisk. Derfor er det os ganske uforstaaeligt, at vi ikke klart og utvetydigt er nævnt som berettigede til Erstatning i Henhold til Lovforslaget.

Frihedskampen var jo saa uendeligt differentieret, havde saa mange Former alt efter Tid og Sted, Person, Karakter og Lejlighed. Vi fandt vore Nederlag paa en anden Maade end saa mange andre, men i Realiteten ikke anderledes og lige saa tilfældigt som f. Eks. Deltagere i Folkestrejker, der i Modsætning til os i Skadestilfælde henhører under det foreliggende Lovforslag. Selv danske Statsborgere, der først tilsluttede sig Frihedsbevægelsen den 5. Maj eller senere, vil, naar Omstændighederne taler derfor, kunne tildeles Hædersgaver i Henhold til Lovforslaget.